

→ VA JON →
LÉTEZIK
SZERELEM
ELSŐ
LÁTÁSRA?

Jennifer E. Smith

Dream
válogatás

ele

NÉGY PERC általában alig valamire elegendő – ugye nem hinnéd, hogy ennyi idő alatt minden megváltozhat?

A tizenhét éves Hadley Sullivan életében ez az egyik legrosszabb nap. Ott ragadt a New York-i repülőtéren, késésben van apja második esküvőjéről, amelyet Londonban tartanak, ráadásul a leendő mostohaanyjával még sohasem találkozott.

Ebben a lehetetlen helyzetben pillantja meg a tökéletes srácot, az angol Olivert a repülőtér szűk várótermében. A fiú jegye a 18C ülésre szól – Hadley-é pedig a 18A-ra.

A végzet fordulatai és az idő fontos szerepet játszik ebben az elgondolkodtató regényben, amely egyaránt szól családi kapcsolatokról, a második esélyről és az első szerelemről. Hadley és Oliver huszonnégy órát felölelő története meggyőzi az olvasót arról, hogy az igaz szerelem akkor bukkan fel, amikor a legkevésbé számítunk rá.

o

JENNIFER E. SMITH írásművészetből szerzett diplomát a St. Andrews Egyetemen Skóciában. Jelenleg New Yorkban dolgozik szerkesztőként. A második regénye Magyarországon 2013 őszén fog megjelenni.

„Izgalmas és szórakoztató regény, felülmúlhatatlanul romantikus alapötletből.”

PUBLISHERS WEEKLY

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

Ki gondolta volna, hogy négy perc alatt minden megváltozhat?

„Ha egy szóval kellene jellemeznem ezt a könyvet, azt mondanám: bűbajos.”

POWELL'S

„Pompás, szívmengető emlékeztető, hogy a sors útjai kifürkészhetetlenek... Ellenállhatatlan, pazarul fogalmazott elbeszélés a szerelembe esés érzéséről.”

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

„A szerelem, szeretet és család témáját boncolgató, összességében megható történet... Smith remek észrevételeinek köszönhetően mind Hadley bánata és vesztesége, mind az új szerelem varázslatos kibontakozása reálisan hat.”

KIRKUS

„Az elegáns, megrendítő történet nagy részét Smith jelen időben meséli el, így a regény filmszerűen, élénken ábrázolja Hadley huszonnégy óra során átélt, hullámzó érzelmeit. Hadley céltudatos, meggondolt főszereplő, aki a szerencsés pillanatokot kihasználva nem fél saját maga alakítani a sorsát. Erre épül ez a keserédes – de leginkább édes – tanulmány veszteségről, házasságról, végzetről, szeretetről és szerelemről.”

THE HORN BOOK MAGAZINE

Dream
válogatás

→VAJON→
LÉTEZIK
SZERELEM
ELSŐ
LÁTÁSRA?

Jennifer E. Smith

— részlet —

New York 19:32

London 00:32

Ahogy egy üres asztalhoz viszi az ennivalót, Hadley látja, hogy hiába rendelte majonéz nélkül a pulykás szendvicset, kibuggyan belőle a fehér trutymó, és felfordul a gyomra. Azt fontolgatja, vajon magába erőltesse vagy inkább kaparja le, és ezzel kockáztassa meg, hogy idiótának tűnik. Végül az idiótának tűnést választja, ügyet sem vet a fiú felemelt szemöldökére, miközben olyan gondosan boncolja fel a vacsoráját, mintha tudományos kísérletet végezne. Grimaszolva félreteszi a salátát és a paradicsomot, minden egyes kiszedett hozzávalót megszabadítva a rákenődött fehér szósztól.

– Nem semmi, ahogy levakarod – közli a fiú marhasültes szendviccsel teli szájjal, és Hadley magától értetődően bólint.

– Félek a majonéztől, úgyhogy az évek során nagy gyakorlatra tettem szert.

– Félsz a *majonéztől*?

Hadley ismét bólint.

– Szerintem a három-négy legfélelmetesebb dolog egyike.

– És mi a többi? – kérdezte a fiú vigyorogva. – El se tudom *képzeln*i, mi lehetne rosszabb a majonéznél.

– A fogorvos – vallja be Hadley. – Pókok. A sütő.

– Félsz a sütőtől? Ezek szerint nem nagyon főzöl.

– Meg a szűk terek – teszi hozzá a lány kicsit halkabban. A fiú oldalra dönti a fejét.

– Na, és mit csinálsz a gépen?

Hadley vállat von.

– Összeszorítom a fogam, és remélem, hogy minden rendben lesz.

– Nem rossz taktika – nevet a srác. – Beválik?

A lány nem válaszol, hirtelen kissé elfogja a rémület. Szinte rosszabb, ha egy pillanatra elfeledkezik a félelméről, mert olyankor az mindig újult erővel tér vissza, akár egy tébolyult bumeráng.

– Hát – mondja a fiú az asztalra könyökölve –, a klausztrófia semmi a majonézfóbiához képest, és lám, azt milyen remekül legyőzöd! – A Hadley kezében lévő műanyag késre biccent, amit elborít a majonéz és a kenyérmorzsa. A lány hálásan mosolyog rá.

Evés közben a tekintetük a kávézó sarkában lévő tévére kalandozik, ahol újra és újra az időjárás-jelentést mutatják. Hadley igyekszik a vacsorájára koncentrálni, de akaratlanul is lopva folyton a fiúra pillant, és a gyomra mindannyiszor görcsbe rándul, márpedig ennek semmi köze a szendvicsében maradt majonézhez.

Csak egyszer volt pasija, Mitchell Kelly: sportos, egyszerű és végtelenül unalmas alkat. Az elmúlt évben, tizenegyedikben szinte végig együtt jártak, és bár Hadley imádta az oldalvonalról figyelni őt a focipályán (ahogy a srác integetett neki meccs közben), és bár mindig örült, valahányszor meglátta a sulis folyosóján (és a fiú úgy megölelte, hogy felemelte a földről), és bár minden barátnőjének elsírta a bánatát, amikor röpke négy hónappal ezelőtt Mitchell szakított vele, rövid kapcsolatuk most a világ legnyilvánvalóbb tévedésének tűnik a számára.

Lehetetlen, hogy olyasvalaki tetszhetett neki, mint Mitchell, mikor olyan is van a világon, mint ez a fiú, aki magas és szikár, borzas a haja és megdöbbenően zöld a szeme, és egy pöttynyi mustár van az állán, akár az apró tö-

kéetlenség, amitől egy festmény valahogy csak még szebb lesz.

Lehetséges, hogy az ember nem tudja, hogy mi a zsánere – hogy azt se tudja, *van* zsánere –, amíg hirtelen szembe nem találja magát vele?

Hadley a szalvétáját csavargatja az asztal alatt. Rádöbben, hogy fejben egyszerűen „a brit srác”-ként utal a fiúra, úgy-hogy végül áthajol az asztalon, félresöpörve a szendvicseik morzsáit, és megkérdezi a nevét.

– Tényleg – pislog rá a srác. – Ilyesmit illik az *elején* tisztázni. Oliver vagyok.

– Mint Twist?

– Húha! – feleli vigyorogva. – És még azt mondják, az amerikaiak műveletlenek.

Sértődést tetteve csúnya pillantást vet rá.

– Nagyon vicces.

– És téged hogy hívnak?

– Hadley.

– Hadley – ismétli egy bólintással. – Szép név.

Ugyan csak a nevét dicsérte meg, Hadley-nek mégis megmagyarázhatatlanul hízeleg a bók. Talán az akcentusa teszi, vagy az, hogy most mély érdeklődéssel néz Hadley-re, de van benne valami, amitől úgy felgyorsul a lány szívverése, mintha meglepetés érte volna. És lehet, hogy pontosan erről is van szó: nagy meglepetés érte. Olyan sok energiát ölt az

utazástól való rettegésbe, hogy eszébe sem jutott arra készülni, hogy valami jó is kisülhet belőle, teljesen váratlanul.

– Nem kéred a csemegeuborkát? – kérdezi a fiú előrehaljólva, mire Hadley a fejét rázza, és felé tolja a tányérját az asztalon. A srác két falásra végez az uborkával, majd ismét hátradől. – Jártál már Londonban?

– Soha – feleli Hadley kissé túl nyomatékosan.

Oliver felnevet.

– Azért nem *olyan* rossz hely!

– Nem, biztos nem olyan rossz – feleli Hadley az ajkát harapdálva. – Te ott laksz?

– Ott nőttem fel.

– Na, és most hol laksz?

– Hát, most már Connecticutban – válaszolja. – A Yale-re járok.

Hadley képtelen palástolni meglepetését.

– Komolyan?

– Mi van, talán szerinted nem úgy nézek ki, ahogy egy Yale-re járó diáknak illik?

– Nem az, csak a Yale olyan *közel* van.

– Mihez?

Hadley nem ezt akarta mondani, és most érzi, hogy elpirul.

– Az otthonomhoz – feleli, majd sietve hozzátézi: – Az akcentusod miatt egyszerűen azt hittem...

– Hogy egy londoni utcagyerek vagyok?

A lány gyorsan a fejét rázza, mostanra teljesen zavarba jött, de Oliver nevet.

– Csak poénkodok – mondja. – Most végeztem el az első évet a Yale-en.

– Akkor hogyhogy nem utaztál még haza nyaralni?

– Szeretek itt lenni – von vállat Oliver. – Ráadásul elnyertem egy nyári kutatási ösztöndíjat, úgyhogy amúgy is itt kellett maradnom.

– Mit kutatsz?

– A majonéz erjedési folyamatát.

– Nem igaz! – mondja Hadley nevetve, mire Oliver a homlokát ráncolja.

– De igaz! – feleli. – Nagyon fontos kutatás. Tudtad, hogy a majonézt az esetek huszonnégy százalékában vaníliafagylalttal ízesítik?

– Hát ez tényleg *nagyon* fontos kutatásnak hangzik – mondja Hadley. – De most komolyan, mit kutatsz?

Egy férfi erősen meglöki Hadley székét, ahogy elmegy mögötte, de bocsánatkérés nélkül siet tovább, és Oliver elvigyorodik.

– Az amerikai reptereken kialakuló zsúfoltságot.

– Nagyon vicces! – csóválja a fejét Hadley. A forgalmas folyosó felé néz. – De azért ha ki tudnál találni valamit ez ellen a tömeg ellen, azt nem bánám. Utálok a reptereket.

– Tényleg? – kérdezi Oliver. – Én imádom őket.

A lány egy pillanatra meg van győződve róla, hogy még mindig csak szórakozik vele, de aztán rádöbben, hogy komolyan gondolja.

– Tetszik, hogy az ember van valahol, de igazából sehol. Viszont nem is kellene máshol lennie, nincs más dolga, csak várni. Mintha... függőben lenne.

– Hát, ez tényleg nem rossz – feleli Hadley, miközben kólásdobozza nyitókájával játszik –, csak a nagy tömeg ne lenne.

Oliver hátrasandít a válla fölé.

– Nem mindig ilyen zavaró.

– Engem mindig zavar. – Az induló és érkező gépeket feltüntető képernyőkre pillant, amelyeken villogó zöld fények jelzik a késő és törölt járatokat.

– Még van időnk – mondja Oliver, és Hadley felsóhajt.

– Tudom, de mivel lekéstem az eredeti járatomat, most kicsit úgy érzem magam, mint az elítélt, aki kapott egy kis haladékokot.

– A korábbi géppel kellett volna menned?

Hadley bólint.

– Mikor kezdődik az esküvő?

– Délben – feleli, és a srác grimaszol.

– Nem biztos, hogy odaérsz.

– Tudok róla – válaszolja. – A tiéd mikor kezdődik?

Oliver lenéz az asztalra.

– Kettőre kell a templomban lennem.

– Akkor simán odaérsz.

– Aha – feleli. – Simán.

Némán üldögélnek, mindketten az asztalt nézik, amíg tompa telefoncsörgés nem hallatszik Oliver zsebéből. Előhalássza a mobilját, feszülten mered rá, ahogy egyre csak csörög, aztán végül láthatóan döntésre jut, és hirtelen feláll.

– Ezt mindenképp fel kell vennem – mondja Hadleynek, és ellép az asztaltól. – Bocs!

A lány csak int.

– Semmi gond! – mondja. – Menj csak!

Figyeli, ahogy a fiú fülére szorított telefonnal elsétál, utat vágva magának a tömegben. Oliver lehajtja a fejét, és mintha kissé összehúzná magát, legörnyedt vállával meg behúzott nyakával most másmilyennek tűnik. Mintha egy visszafogottabb énje lenne annak a fiúnak, akivel Hadley eddig beszélgetett, így eltűnődik, ki lehet a vonal másik végén. Eszébe ötlik, hogy akár Oliver barátnője is lehet, egy gyönyörű és ragyogó diáklány a Yale-ről, aki trendi szemüveget meg gypjúkabátot hord, és soha nem lenne olyan szétszórt, hogy négy perccel lekészen egy repülőt.

Hadley-t meglepi, milyen gyorsan elhessegeti a gondolatot.

Lepillant a saját telefonjára, rádöbben, hogy fel kéne hívnia az anyját, és tudatnia vele, hogy későbbi géppel megy. Azonban görcsbe rándul a gyomra, ahogy eszébe jut, miként váltak el: dermedt csöndben hajtottak a reptérre, aztán Hadley megbocsáthatatlan dolgokat mondott búcsúzóul. Tudja, hogy általában nem képes időben elhallgatni – Apa régen mindig azzal viccelődött, hogy nincs szűrő az agya és a szája között –, de hogyan várhatnak el tőle, hogy racionálisan viselkedjen egy olyan napon, amitől hónapok óta retteg?

Ma reggel egész testében feszülten ébredt; görcsölt a nyaka és a válla, és tompa lüktetést érzett a tarkójában. Nem csak az esküvő miatt, vagy azért, mert hamarosan kénytelen lesz találkozni Charlotte-tal, akinek létezését mostanáig nagy erővel igyekezett letagadni; az gyötörte, hogy ezen a hétvégén családja hivatalosan is megszűnik.

Hadley tudta, hogy az élete nem valami Disney-film. A szülei soha nem fognak kibékülni. Az az igazság, hogy már nem is *akarja*, hogy kibéküljenek. Apa nyilvánvalóan boldog, és leginkább Anya is annak tűnik; több mint egy éve jár Harrison Doyle-lal, a helyi fogorvossal. De mindezzel együtt ez az esküvő pontot tesz egy olyan mondat végére, amelynek még nem kellett volna véget érnie, és Hadley nem biztos benne, hogy képes nézni, ahogy ez megtörténik.

